

Stambord. Leonora Christina Skov har læst punklegenden Patti Smiths retningsløse bog om ingenting. **Side 15**

Verdenslitteratur. Chilenske María Luisa Bombals kortromaner er endelig udkommet på dansk. **Side 10**

Breve. Korrespondancen mellem Ingeborg Bachmann og Paul Celan er et vidnesbyrd om kærlighed. **Side 5**

Bøger

Interview. Den algeriske forfatter Boualem Sansal frygter, at vi vil se et globalt islamistisk kalifat inden for de næste 50 år, hvis ikke vi skrotter naiviteten og den politiske korrekthed.

Verdens endeligt

Af ASKE MUNCK

PARIS – Da redaktionen på satirebladet Charlie Hebdo blev dræbt af islamistiske gerningsmænd i januar, var Frankrig midt i en opildnet diskussion om Michel Houellebecqs netop udkomne roman *Underkastelse*. I bogen finder en moderat islamist vej til den franske præsidentpost i år 2022, fordi de franske vælgere – i en blanding af opgivende défaitisme over for det åndelige og moralske forfald og frygten for det ekstreme højre – peger på ham som det mindst onde. Den islamistiske magtovertagelse er fredelig og sker stort set upåagtet, nærmest som lettelse.

Men det er et fuldstændig usandsynligt plot. Sådan lyder i hvert fald vurderingen fra den algeriske forfatter Boualem Sansal. Han afviser ikke en islamistisk magtovertagelse længere ude i fremtiden, men han er overbevist om, at dens vej til magten vil blive ekstremt blodig og drevet af vold, frygt og angstundertrykkelse. En dystopisk mareridtsvision, som han beskriver i sin roman *2084 – La fin du monde* (frit oversat: *2084 – verdens endeligt*). En bog, der blev efterårets litterære sensation i Frankrig, og som for få uger siden vandt Det Franske Akademi's prestigøse romanpris.

Sansals roman er et lidet gedulgt allegorisk billede på det verdensomspændende religiøse voldskalifat, som terrorgruppen Islamisk Stat såvel som det wahhabistiske styre i Saudi-Arabien gerne så slå rod over hele kloden.

Men fiktionen er ikke langt fra virkeligheden.

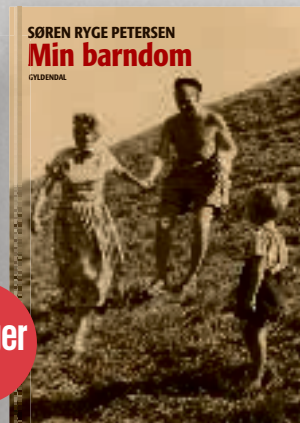
»Det nytter ikke at være naiv,« siger han, da jeg møder ham i forlaget Gallimards lokaler lige bag boulevard Saint-Germain, dagen før de seneste terrorangreb i Paris, der foreløbig har kostet 130 uskyldige mennesker livet.

»Islamisterne søger løsningen på alle problemer i bedagede korancitater, hverver proselytter med angst, og erobrer magten med terror,« tilføjer han, nærmest som et dystert og profetisk varsel om morgendagens blodbad.

Ifølge Sansal nytter det intet selvhypnotiserende at messe det evindelige mantra, at islamismen intet har med islam at gøre.

»Islamismen er en naturlig del af islam, og der har altid været fundamentalister, som mente, at den tekstnære tolkning af Koranen var den eneste vej frem. Sådan har det været lige siden profeten Muhammeds tid. Islamisternes

FORTSÆTTES SIDE 2

Altid varm, indlevende, solidarisk helt ned i støvleskafterne.

Politiken

Nordjyske

Søren Ryge Petersen fortæller i *Min barndom* om sine første 15 år. I *Leif den stadig Lykkelige* portrætterer han almindelige danskere med en ualmindelig historie.

GYLDENDAL

FORTSAT FRA FORSIDEN

mål er at erstatte demokrati og modernitet med deres egne religiøse dogmer. Islam er ganske enkelt ikke forenelig med demokrati.«

Ifølge Sansal drømmer islamisterne om fordums svundne storhed. Om en islamisk renæssance. Og det har de gjort, siden Det Osmanniske Riges fald i begyndelsen af forrige århundrede.

»De fæster deres lid til en folkelig oprejsning, og derfor er det afgørende for dem at bearbejde folkemasserne. Midlerne til dette har lige siden Det Muslimske Broderskabs spæde begyndelse været forkyndelse, socialt arbejde, håndfast politisk handlen og hemmelige militers væbnede kamp,« forklarer Sansal.

Metoderne minder ikke så lidt om kommunisternes forberedelse på revolutionen under tsaren og Stalins senere jerngreb om Sovjetunionen. Og det er lige præcis derfor, Sansal har valgt at lade sin roman alludere så tydeligt til George Orwells fiktionsflammeskrift mod den kommunistiske totalitarisme *1984*.

For Sansal er lige så uforsonlig i sit syn på islam, som Orwell i sin tid på stalinismen.

»Det er på høje tid, at folk indser, at der ingen ’blød’ mellemvej findes i islam. At islamisterne ikke standser, før sejren er total,« siger han, allerede før han får sat sig til rette i sofaen overfor.

»De tror, man kan sikre omvæltningen med en blanding af ekstrem vold og mirakler. Ikke ulig kristendommens udbredelse under Konstantin,« siger han med henvisning til den romerske kejser Konstantin den Store, der i 300-tallet samlede Romerriget og brugte kristendommen som sit politiske og ideologiske redskab.

»De finder retfærdiggørelsen i Guds natur, for han er jo selv voldsom og brutal. Han tager folks liv og slår ihjel,« siger Sansal.

Han taler med en mild og behageligt rolig røst, og hans små smilerynker omkring øjnene står i en skærende kontrast til hans voldsomme udsagn. Han virker ikke udpræget som en mand, der lader sig mærke af de myriader af dødstrusler, han jævnlige modtager fra hobevis af forsmåede islamister.

BOUALEM Sansal bor stadig i Boumerdès, en gammel universitetsby omkring 50 kilometer fra Alger, som i dag er fuldstændig domineret af salafister, og han medgiver, at hans tilværelse i Algeriet til tider kan føles som en slags selvalgt husarrest: »Jeg går ikke meget ud. Og da slet ikke om fredagen. Da tilhører gaden salafisterne,« sukker han med en defaitisme, som talte han om et større og forudsigeligt uvejr, der fik ham til at blive inden døre.

Han ved, at der er mange, som vil ham til livs, men ikke desto mindre nægter han at leve under politibeskyttelse, ligesom han altid afviser livvagter og sikkerhedsfolk på sine rejser i Europa. For som han siger: »Det aftvinger en vis respekt blandt mine kritikere, at jeg bliver i Algeriet. Så kan de ikke beskyldte mig for at være en vestlig lakaj, der sidder og galer op fra et bekvemt udenlandsk eksil.«

Og det gør han, råber op. Om faren for en islamisering, som mange i den vestlige verden opfatter som paranoid eller i bedste fald lidet sandsynlig.

»Men hvad med den iranske revolution i 1979? Og nazificeringen af Tyskland, der skete på ganske få år i 1930’erne?« siger han og slår ud med armen. »Dengang forestillede ingen sig, hvor stor en fare nazisterne udgjorde. Men vi har tilsyneladende intet lært af historien. Det er præcis det samme, der er ved at ske i dag. Islamisterne står ved porten, og folk er for naive til at se det.«

Boualem Sansal ved, hvad han taler om. Han har på første hånd oplevet islamiseringen af det ellers verdslige og fransktalende Algeriet.

Som ung polyteknisk ingeniør flyttede han til Boumerdès i begyndelsen af 1970’erne. Det var en blomstrende universitets- og olieby med

en kosmopolitisk stemning, der ikke mindst skyldtes de talrige samarbejdsaftaler med en lang række internationale universiteter. Byen genlød af de mange udenlandske sprog, og de forskelligartede nationaliteter sikrede et levende kulturliv. Det hele var finansieret af pengene fra den boomende algeriske olieindustri. Men da den anden oliekrise ramte landet i midten af 1980’erne, skete der noget.

»Den politiske korrektheds frastøder mig. Virkelig. Det er rædsomt.«

Boualem Sansal

»Algeriet har været under andres åg i hele landets historie: fönikierne, romerne, vandalerne, byzantinerne, spanierne, portugiserne og franskmændene. Så med uafhængigheden fra kolonimagten Frankrig i 1962 begyndte algerierne at skue indad og stille sig spørgsmålet: Hvem er vi i grunden?« forklarer Sansal.

Svaret var langtfra entydigt, for nationen talte mange forskellige folkeslag: berbere, kabyler, tuareger og så videre. Men én ting forenede dem: islam.

»Men regeringen tog ordet og svarede på folkets vegne: I er et arabisk, muslimsk og socialistisk folk. Og så er den ikke længere,« siger Sansal.

ANSPORET af oliekrisen brød styret i Alger sine bekostelige forbindelser med udlandet og iværksatte en markant arabiserings-politik: På under et halvt år gik man fra at tale fransk til at tale arabisk, ligesom staten opførte massevis af moskeer, selv om størstedelen af befolkningen dengang var ikke-praktiserende. Samtidig fragtede man horder af arabisktalende imamer og ’akademikere’ til landet fra lande som Yemen, Irak, Egypten, Syrien og Libanon. Anførselstegnene er Boualem Sansals, for disse lande benyttede lejligheden til at slippe af med deres islamister, som de udstyrede med falske diplomer for at få dem ud af klappen. Ja, nogle af dem var faktisk – forklarer Sansal – regulære analfabeter. Men de talte arabisk. Og det var åbenbart godt nok. Den fransktalende algeriske elite blev derimod trynet og ostrakeret, fordi de ikke blev opfattet som ’rene arabere’. Resultatet var, at det akademiske niveau styrtdykkede. Mange af Boualem Sansals venner og kolleger valgte at forlade landet, men han selv og hans tjekkiske kone, som han havde fået børn med, valgte alligevel at blive boende.

»Vi nægtede at tro, at vores land kunne forandre sig så markant på så kort tid. Og vi opdagede det faktisk ikke rigtigt, før vi stod midt i det,« sukker han.

Det gik først for alvor op for dem, hvor galt det var fat, da deres datter kom hjem og spurgte: ’Hvorfor går du egentlig i bukser, mor?’ Og ’hvorfor ryger og drikker I?’ »Da hun som seksårig nægtede at være nogen foran sin mor i badet, kunne vi se, den var helt gal,« fortæller Sansal.

De opdagede, at hun var blevet indoktrineret af en religiøs instruktør, en såkaldt taleb, der havde fået i opdrag at målrette arabiseringsindsatsen mod børn af ’blandede ægteskaber’.

»Det var dråben. Og vi besluttede hurtigt, at de skulle forlade landet,« fortæller Sansal. Han fik dog ikke selv tilladelse til at rejse med til Tjekkioslovakiet, men måtte blive i Boumerdès, og ægteskabet klarede ikke den geografiske adskillelse.

KORT tid efter kom de famøse valg i 1992, som blev vundet af det islamistiske parti Front Islamique du Salut. Militæret bremsede islamisternes magtovertagelse ved et kup, der blev startskuddet til en ekstremt voldsom borgerkrig. En bølge af terror og blod skyllede ind over landet: Børn og gravide kvinder blev hakket i småstumper, og hele landsbyer slaget af islamisterne, der brugte samme metoder som Islamisk Stat i dag.

Det var denne ekstreme vold, der drev Boualem Sansal ud i en karriere som forfatter. Hans romaner gransker et sygt algerisk samfund og dets plagsomme historie, hudfletter de korrumpere politikere og sætter lighedstegn mellem islamismen og nazismen. For Sansal har aldrig lagt fingrene imellem. Det gør han da heller ikke i dag i sin sønderlemmende kritik af Vestens håndtering af islam og islamisterne. En af de helt store hæmsko i bekæmpelsen af islamismen er den politiske korrektheds, der skamløst bebrejder islamismens ofre for volden og terrorismen, og som forsøger at finde årsagen til islamismens rædsler i vore egne samfund: som resultatet af en ufølsomhed over for islam, fejlslagen integration eller institutionaliseret ghettoisering. Uden på noget tidspunkt at rette den anklagende finger mod islam selv.

»Den politiske korrektheds frastøder mig. Virkelig. Det er rædsomt,« siger han med et borende blik, mens hans højre hånd verfer den fiktive opponent af banen. I Sansals optik er den islamisternes trojanske hest. For det er islamisterne, ikke muslimerne, som den politiske korrektheds tager hensyn til, når vi for eksempel diskuterer, hvorvidt man må tegne og karikere profeten Muhammed eller ej.

»Vi begrænser vores egen frihed, fordi vi ikke vil fornærme islamisterne. Det er en ekstremt farlig glidebane,« siger Sansal.

For den politiske korrektheds forstærker præcis det islamistiske problem, som man gerne vil afhjælpe, og forblinder det intellektuelle klarsyn: »Vesten har utrolig vanskeligt ved at kapere islamismen, selv om den ikke er væsensforskellig fra nazismen og sovjetkommunismen,« siger Sansal.

For det er de samme mekanismer, der styrer dem. Og det er med religion som med totalitære styre. Så snart de har opnået magten, forsøger de at ødelægge fortiden, udviske historien og dermed forhindre folket i at se en anden fremtid end den, regimet udstikker. Det sikrer man ved en permanent overvågning, en ordentlig dosis vold og hobevis af indholdstomme ritualer, der optager undersåtternes tid, så de ikke har overskud til at tænke over deres liv og meningen med det, forklarer han.

»Det var præcis det samme, der skete for kristendommen i sin tid. Den kristne religion blev også hurtigt erstattet med tomme ritualer, og Biblen med den forsimplede katekismus, tilmed på latin, så man forhindrede almindelige mennesker, folket, i at grunde for meget over tingene. For religionen udforsker jo ellers netop temaer og grundlæggende eksistentielle spørgsmål, som livet, det gode, det onde, hvem vi er, hvor vi skal hen, og hvad meningen er med det hele. Det er farlige spørgsmål for et autokratisk styre,« siger han.

BOUALEM Sansal blev selv konsulteret som ekspert, da den franske verdslighedskommission i 2003 skulle tage stilling til, hvorvidt man skulle forbyde det muslimske hovedtørklæde i skoler og på offentlige institutioner.

»Jeg tog en masse avisartikler med for at demonstrere, at vi havde præcis den samme diskussion i Algeriet i 1993. Ikke kun om hovedtørklædet, men også om, hvorvidt man skulle tillade demokratiets fjender at komme til orde. Men det nyttede intet i Algeriet, og lige pludselig var det for sent og krigen i gang.«

Og han frygter, at det, der skete i Algeriet, kan finde sted i resten af verden og bane vejen for præcis det verdensomspændende religiøse diktaturmareridt, som han beskriver i romanen *2084*. Måske allerede inden for de næste 50 år. For globaliseringen, kapitalismens krise og den politiske korrektheds har skabt bedre vækstvilkår for islamismen end nogensinde før.

»Islamismen udvikler konstant sine erobring-metoder, mens de andre styreformers styrter sammen én efter én. Derfor er det ikke overraskende, at islamisterne har en række lande i søgelyset, som de gerne vil ødelægge først. Ikke mindst Frankrig. Landet er den stærkeste repræsentant for oplysning, frihed og verdsligt demokrati, værdier som Frankrig ser det som sin pligt at udbrede overalt på kloden. Og det er præcis derfor, islamisterne vil knuse Frankrig.«

Boualem Sansal: 2084 – La fin du monde. 275 sider. Cirka 150 kroner på amazon. Editions Gallimard.

Højtlesning

Hvis De er abonnent, kan De høre Aske Munck læse sin artikel på Lydavisen.dk